Come Undone (II)

On Octombrie 22, 2017

Frumosul ține de felul în care te poziționezi față de momentele cele mai enigmatice ale vieții, în raport cu asumarea ipostazelor de-a lungul ei.

Îmi încarc cu minute imaginarul de necesitatea prezenței unei puternice legături între cauze și efecte, clipe ce par că-și tot amână sosirile, în anumite etape ale unui ciclu de viață cu multiple interpretări, față de planul longitudinal al inimii mele. Caut parcă să-l desincronizez dintr-o rațiune devenită obsedantă, să-l imortalizez într-un simbolism cu vaste implicații tradus printr-un consum intens de trăiri, ca fiind un impuls pentru o nouă stare de spirit.

Cu toate acestea, încep să alunec tot mai mult într-un soi de ceață, un fenomen straniu de origine necunoscută, *can not forgive from falling apart* , în mintea mea făcându-și loc un scenariu de Stephen King asumat. Să-mi imaginez că sunt în altă parte, rațiunea continuând să „zguduie" ce a fost ieri. La o adică, felul în care mă simt, până la felul în care îmi accesez norocul în acțiunile viitoare, dincolo de starea de veghe, este o formă de artă, o nebunie pe care mi-o pot permite și de care nu mă pot sătura. *„ Hey child, stay wilder than the wind, And blow me into cry."*

Cu însuflețire, mă reped asupra celor ce nu se grăiesc, dar se aud în taină, o închipuire ce nu trebuie încurajată, ca și când memoria mea ar sedimenta ce mai rămâne din ecourile unei vieți abandonate, mai mult decât mi se cuvine să cuprind cu toată puterea inspirației și a visului, ca o stare specială ce poate apărea oricând, oriunde și oricât.

Ca și când aș încerca să mă depărtez de cele lumești, cunoscute, dureroase, pe cât de semnificative pe atât de dificil de evaluat, sufocând, distrugând, amenințând orice tentativă de a ieși de sub umbrela roșie a incertitudinii și a regretelor suportabile. Dintr-o frică nejustificată față de viață, o slăbiciune de care trebuie să scap, o uimire pe care nu știu cum s-o înțeleg, de disperare pătrunsă în oase, devenită una cu măduva oaselor. Care pentru mine este un drum singuratic.

Leadership: Respingi acțiunea în virtutea de a aduce în fața minții niște nuanțe pe care nici o altă unealtă, în afara cuvintelor, nu le poate naște?

Cum să deznod o mărturie tăcută, sprijinită pe atâtea nelămuriri, griji și îndoieli, fără să o fac iarăși ghem? O oglindire în altcineva, o căutare a identității între o lume reală și una virtuală, ar putea oare să alunge descurajanta inerție care mă aneantizează?

Aș prefera o sinceritate golită de artificiu, ca în cazul scriitorului ce dă cuvântului viu puterea de întruchipare, să mă expun inteligent unei râniri mai blânde, așa cum sunt eu, ascultător și supus în fața marilor mistere ale artei, în care sensul profund al cuvântului înseamnă a schimba geografia unei forme de existență ce își relevă importanța în fixarea unui anumit stil. De personalitate, de gândire, de acțiune, de leadership.

Când încerc să ard până la capăt atâta tăcere, prin spirit și printr-un cod scris, fără să mă consum de-a binelea, iau aminte la reafirmarea potențialului de schimbare și a impactului pe care îl pot avea acțiunile bine gândite în viziunea lui Malcom Gladwell, autorul celebrei cărți „The Tipping Point": *Privește lumea care ți se pune în cale. Poate că ți se pare că este un loc nemișcat, implacabil. Nu este așa. Cu un minim de efort - la locul și în momentul oportun - totul poate fi răsturnat.*

Lecția punctului critic din bezna tăcerii în care mă cufund de-a binelea, o parte din centrul universului meu zbuciumat, este că dacă nu provoci schimbarea, sfârșești prin a o suporta.

Leadership: Poți să controlezi ceea ce constați despre tine, fără a avea așteptări prea mari din partea "frumosului" care neavând concept pentru plăcere devine exclusiv afectare interioară?

Pentru întâia oară, o picătură din sângele mândriei de a fi proprietarul unui "immaculate dream", se prelinge pe marginea unei poezii care anunță resemnarea în fața lui TREBUIE , *trying to stay blind to the hope and fear outside* . Încât nici logica, nici inteligența, ci doar misterul unui gând nedescifrat până la capăt poate pricepe realitatea ultimă a confruntării dintre condiția de prizonier într-un "Something unreal" și experiența unui "Lost, in a snow filled sky".

Oricând aș putea să mă pun pe primul loc în fața adevărurilor scoase la iveală de acest experiment izolat, afectat de propria-mi plasare în spatele unei stări febrile inexplicabile, de conflict între experiența anterioară și necunoscutul cu care mă confrunt, ce în aparență este o stare de semiconștiență în care tind să cred că dorm, o halucinație care trebuie acceptată cu calm.

Pentru un sculptor precum a fost Lorenzo Bernini, frumosul căpăta un sens al sinelui. El găsea că însușirea cea mai de preț a unui artist nu este de a face clădiri frumoase și comode, ci de a inventa felurite chipuri în a se sluji de puțin, de părțile rele și neadaptate necesității, de a face lucruri frumoase, în așa fel încât acest neajuns să devină folositor într-o asemenea măsură încât, de n-ar fi existat, ar fi trebuit inventat.

E mai bine să nu-ți reproșezi nicio vină când în viața ta intervine ceva incomod, apropiat de realitatea cea mai secretă a lucrurilor, de realitatea cea mai profundă a slujirii unei stări din care bucuria puținului dispare. Durerea focului interior și a propriului exil luându-i locul. Frumosul se îngăduie oricărei priviri reflexive spre sine, dar se interzice unei stări de istovire care nu e nici somn, nici vis, nici veghe, care doar te descurajează, făcându-te să uiți până și că exiști.

Frumosul în artă ține de permanentizarea revelării unei realități profunde în termeni pozitivi, de felul în care te poziționezi față de momentele cele mai adânci și mai enigmatice ale vieții în raport cu asumarea ipostazelor de-a lungul ei: de creator neîntrecut și de prizonier al propriilor gânduri și emoții.

Come Undone se instalează atunci când ai de ales între intensitatea trăirilor și expresia lor, singura rezultantă fiind arta, acea minune unică a creației pe care o numim „o rană veșnic deschisă” sau „o experiență de sine” neîntreruptă, deosebit de intensă, excesivă. Din care poate să rezulte o varietate de conținut, disponibil pentru vizualizare dintr-un precedent compozițional numit: „Avântul spre cunoaștere și originalitate”.

* Notă - Duran Duran - Come Undone

Source: https://neculaifantanaru.com/come-undone-II.html